

COUR EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

П'ЯТА СЕКЦІЯ

Справа "Тарасенко проти України"

(Заява N 43485/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

7 грудня 2006 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі "Тарасенко проти України"

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен, *Голова*,
пані С. Ботучарова,
п. К. Юнгвірт,
п. В. Буткевич,
пані М. Цаца-Ніколовська,
п. Р. Маруст,
п. М. Віллігер, *судді*,
та пані К. Вестердік, *Секретар секції*,

після обговорення в нарадчій кімнаті 13 листопада 2006 року,

виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (N 43485/02), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція) громадянкою України пані Раїсою Іллівною Тарасенко (далі - заявниця) 22 листопада 2002 року.
2. Уряд України (далі - Уряд) представлений його Уповноваженим - паном Ю. Зайцевим.
3. 5 грудня 2005 року Суд вирішив направити заяву Уряду. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилась в 1941 році і проживає в м. Дніпродзержинську.
5. 1 серпня 1999 року чоловік заявниці загинув внаслідок помилки працівниці комунального підприємства "Дніпродзержинськелектротранс".
6. 3 вересня 2001 року Баглійський районний суд м. Дніпродзержинська присудив стягнути з підприємства на користь заявниці компенсацію у розмірі 5825,90 грн.
7. 26 червня 2002 року виконавча служба Заводського району припинила виконавче провадження у зв'язку з відсутністю коштів у боржника та відмовою заявниці отримати майно боржника в рахунок погашення заборгованості.
8. 17 червня 2003 року підприємство визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.
9. Рішення залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні *"Ромашов проти України"* (N 67534/01, пп. 16 - 18, від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

11. Заявниця скаржить на неспроможність державних органів виконати рішення Баглейського районного суду м. Дніпродзержинська від 3 вересня 2001 року. Вона посилається на пункт 1 статті 6 Конвенції, який зазначає:

"Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру..."

A. Щодо прийнятності

12. Уряд стверджував, що заявниця не вичерпала усіх національних засобів юридичного захисту, оскільки вона не оскаржувала рішення виконавчої служби про закінчення виконавчого провадження та не пред'являла повторно виконавчі документи на виконання рішення від 3 вересня 2001 року до виконавчої служби та не зверталася до господарського суду з заявою про визнання її кредитором у справі про банкрутство підприємства боржника. Таким чином, Уряд пропонував визнати заяву непринятною.

13. Суд нагадує, що він неодноразово відхилив аналогічні заперечення Уряду в схожих справах (див. рішення *"Ромашов проти України"*, пп. 30 - 33, та *"Гаркуша проти України"*, N 4629/03, пп. 18 - 20, від 13 грудня 2005 року) і не вбачає підстав для того, щоб дійти іншого висновку у цій справі.

14. Суд робить висновок, що зазначена частина скарги заявника порушує серйозні питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду заяви по суті. Суд не бачить причин для визнання заяви непринятною.

B. Щодо суті

15. У своїх зауваженнях Уряд надав аргументи, схожі на аргументи у справі *"Ромашов проти України"*, які мали на меті довести відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (див. рішення *"Ромашов проти України"*, п. 37).

16. Заявник з цим не погодився.

17. Суд зазначає, що рішення Баглейського районного суду м. Дніпродзержинська залишалось невиконаним більше ніж п'ять років.

18. Суд нагадує, що ним уже було неодноразово констатовано порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї (див. рішення *"Ромашов проти України"*, пп. 42 - 46).

19. Розглянувши всі наведені аргументи, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактичних доказів і переконливих доводів, які могли б змусити Суд дійти іншого висновку у цій справі. Отже, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ

20. Заявниця скаржиться на те, що в її розпорядженні не було ефективних засобів юридичного захисту її скарги відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції на національному рівні. Вона посилається на статтю 13 Конвенції, яка зазначає таке:

"Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження".

A. Щодо прийнятності

21. Суд посилається на свої висновки стосовно пункту 1 статті 35 (п. 13 вище), які так само стосуються скарги заявниці щодо статті 13. Таким чином, Суд вважає, що ця скарга не є явно необґрунтованою або непринятною з інших причин, наведених в статті 35 Конвенції. Відповідно вона повинна бути визнана прийнятною.

B. Щодо суті

22. Уряд стверджував, що заявниця мала ефективні шляхи подачі скарги, базуючись на тих самих доводах, на які Уряд спирався, стверджуючи, що вона не використала усі національні засоби юридичного захисту щодо її скарги відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції.

23. Суд посилається на свої висновки у цій справі (п. 13 вище) стосовно аргументів Уряду про наявність засобів юридичного захисту на національному рівні. З тих же причин Суд вважає, що заявниця не мала ефективних засобів юридичного захисту, як того вимагає стаття 13 Конвенції, щоб відшкодувати шкоду, завдану затримкою в цьому провадженні. Відповідно було порушення даного положення.

III. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 2 КОНВЕНЦІЇ

24. Заявниця скаржиться на те, що держава не вжила всіх необхідних заходів, щоб захистити життя своїх громадян, включаючи її життя та життя покійного чоловіка. Вона посилається на пункт 1 статті 2 Конвенції.

25. Суд вважає, що факти цієї справи не вказують на жодне порушення статті 2 Конвенції та що ця частина скарги повинна бути відхилена як така, що є явно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Стаття 41 Конвенції передбачає:

"Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію".

A. Шкода

27. Заявниця вимагала кошти, присуджені їй рішенням суду (див. пункт 6 вище), та 1000 євро справедливої сатисфакції.

28. Уряд стверджував, що заявниця не обґрунтувала останню з вимог.

29. Оскільки заявниця вимагала суму, призначену їй рішенням суду в цій справі, Суд вважає, що Уряд повинен виплатити їй цей значний борг на відшкодування матеріальної шкоди.

30. Щодо вимоги заявниці про відшкодування нематеріальної шкоди Суд, здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує їй 1000 євро, які вона вимагала.

Б. Витрати

31. Заявниця не зазначила жодних вимог щодо компенсації судових витрат. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

В. Пеня

32. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявниці відповідно до пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції прийнятними, а решту скарг неприйнятними;

2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 13 Конвенції;

4. *Вирішує*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці борг за рішенням національного суду, що належить їй, а також 1000 євро (тисячу євро) компенсації моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із зазначених сум; ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день розрахунку;

(б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

5. *Відхиляє* інші вимоги заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 7 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Голова

П. Лоренцен

Секретар

К. Вестердік